

ת"פ (רמלה) 57548-12-23 - מדינת ישראל נ' נעמאן אבו חובזי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 57548-12-23 מדינת ישראל נ' אבו חובזי
תיק חיצוני: פ 72/21

לפני כבוד השופט טל ענר

המאשימה
נגד

מדינת ישראל

הנאשם
נעמאן אבו חובזי

החלטה

1. בפניי טענות מקדמיות של הנאשם (בקשה מיום 3.9.2024).

2. כתב האישום מייחס לנאשם שתי עבירות לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה (הכנה וקיום של פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות במזיד ובכוונה להתחמק ממס או לעזור לאחר להתחמק ממס) ושתי עבירות לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה (שימוש במרמה ערמה ותחבולה במזיד ובכוונה להתחמק ממס או לעזור לאחר להתחמק ממס).

3. בתמצית, בשנים 2014-2015 פעל הנאשם כעוסק מורשה בעסק "גלי הנעה דרום", וכלל בספרי הנהלת החשבונות לא פחות מ-129 חשבוניות של חברות שונות בסכום מצטבר העולה על 6.5 מיליון ₪. נטען כי חשבוניות אלה היו כוזבות ומזויפות וכנגדן הפיק הנאשם המחאות ללא הגבלת סחירות כדי שניתן יהיה להמירן למזומן והן הומרו למזומן באמצעות משרד לשירותי מטבע. עוד נטען, כי בדוחות המס לשנים האמורות כלל הנאשם הוצאות על פי החשבוניות הכוזבות.

4. הנאשם טוען שיש לבטל את כתב האישום בשל שיהוי. לטענתו התיק "שכב שנים ספון וטמון בתוך מגירות התביעה, צובר אבק היסטורי, תוך הפרה בוטה של זכויות הנאשם למניעת עיוות דין". הנאשם טוען שהופרה הנחיית היועמ"ש הרלוונטית לעניין משך הטיפול בתיקים ומוסיף כי המאשימה ביצעה פעולות סרק שכל תכליתן להתגבר על מחדל השיהוי ו"להחיות" באופן מלאכותי חקירה שהסתיימה או הייתה צריכה להסתיים זמן רב קודם לכן.

5. מוסיף הנאשם וטוען לאכיפה בררנית: לטענתו, אדם בשם נאטור שנחקר בתיק הודה שפעל מול

הנאשם כסוכן ונציג הספקים, ומשכך היה על המאשימה לנקוט בהליכים פליליים גם נגדו.

6. לאחר שעיינתי בטיעונים בכתב (לרבות השלמה מיום 6.10.2024) ושמעתי טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפניי שוכנעתי שיש לדחות את טענות הנאשם ואנמק בקצרה.

טענת השיהוי

7. סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מורה כי **"משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנוהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין; לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור, אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה."**

8. בהנחיית היועמ"ש מס' 4.1202 (להלן: ההנחיה) ונוהל אח"מ 300.05.166 (להלן: הנוהל), נכללו אמות המידה וקבועי זמן למשך הליכי חקירה והעמדה לדין, בהתאם לדירוג חומרת העבירות. בענייננו מדובר בעבירות על פקודת מס הכנסה, מסוג פשע. משך החקירה לפי הנוהל לא יעלה על שלוש שנים, ושלב ההעמדה לדין אמור להימשך עד 18 חודשים.

9. מתשובת המאשימה עולה שהנאשם נחקר לראשונה ביום 18.2.2019; התיק התקבל בפרקליטות ביום 5.10.2021; נשלח להשלמת חקירה ביום 5.9.2022; חזר מהשלמת החקירה ביום 6.6.2023; מכתב יידוע שני נשלח לנאשם ביום 15.8.2023; וכתב האישום הוגש לבסוף (לאחר שימוע) ביום 27.12.2023.

10. הנוהל קובע שתקופות השלמת חקירה (ממתן הוראה להשלמת חקירה ועד חזרת התיק לגורם התביעה) לא יובאו במניין משך החקירה ובלבד שלא עלו על שישה חודשים. בענייננו תקופת השלמת החקירה חרגה ב-3 חודשים ממסגרת זמן זו, כך שיש למנות בתקופת החקירה את התקופה שבין 18.2.2019 ועד 5.10.2021, בתוספת 3 חודשים - ובסה"כ כשנתיים ועשרה חודשים, תקופה ממושכת הנושקת לתקרה המותרת לפי ההנחיה אך לא חורגת ממנה.

11. משך הטיפול ע"י התביעה אף הוא אינו חורג ממסגרת הזמנים בהנחיית היועמ"ש: הטיפול הראשוני (עד ההפניה להשלמת חקירה) נמשך 11 חודשים, ולכך יש להוסיף חודשיים עד משלוח מכתב היידוע ובסה"כ כ-13 חודשים (תקופת השימוע אינה נספרת, בהתאם לסעיף ג(3) להנחיה).

12. מהאמור עד כה עולה כי משכי הטיפול בתיק לא חרגו מההנחיה ומן הנוהל ומשכך לא הופר סעיף 57א לחסד"פ.

13. עמידה פורמלית, "מתמטית", בפרקי הזמן בהנחיה ובנוהל אינה חותמת את הדיון, שכן טענת שיהוי אינה כרוכה בהכרח אך ורק בסעיף 57א לחסד"פ. ייתכנו מקרים בהם הימשכות הליכי החקירה והתביעה יביאו למסקנה שכתב האישום עומד בסתירה לעקרונות של צדק והגינות

משפטית כאמור בסעיף 149(10) לחסד"פ. בניסוח אחר, סעיף 57א לחסד"פ אינו מעניק היתר בלתי מוגבל מראש לרשויות להאריך את משך הטיפול בכל תיק ותיק, ולמתוח אותו עד לפרקי הזמן המקסימליים המותרים. כך למשל, במקרים בהם מדובר בחקירה פשוטה מאוד באופן מובהק, ובחומר חקירה בהיקף מצומצם. חובת הרשות היא לפעול בשקידה ובקבועי זמן סבירים ההולמים את התיק, כמובן בכפוף לתיעדוף פנימי, חומרת העבירות, מדיניות האכיפה, משאבים ושאר שיקולים.

14. עם זאת, בירור סוגיה זו כרוך בהכרעות עובדתיות ובשלב מקדמי זה של הדיון אין בפני בית המשפט מידע מלא. על כן יוכל הנאשם לשוב ולהעלות את טענת השיהוי בסיכומיו, ואם יורשע בסופו של יום יוכל לעורר את הסוגיה גם כשיקול למידת העונש.

טענת אכיפה בררנית

15. באשר לטענת האכיפה הבררנית בשל אי-העמדתו לדין של נאטור, אומר בקצרה שגם אותה יש לדחות בשלב המקדמי הנוכחי. בית המשפט העליון פסק כי:

"בחינת מושכלות יסוד היא שלא כל הבחנה בין העמדתם לדין של שני פרטים, יהא עניינם דומה ככל שיהיה, מהווה אכיפה בררנית. אמנם, החלטתה של הפרקליטות, כרשות מינהלית, להעמיד אדם לדין אינה יכולה להיעשות בשרירות הלב, ועליה לעמוד במבחנים המקובלים לגבי כל החלטה מינהלית, כגון מבחנים של מטרה כשרה, שיקולים ענייניים, סבירות ועוד ... עם זאת, יש לזכור כי מדובר בהחלטה מורכבת, בעלת שני פנים - הערכת היכולת להוכיח את האישומים כנגד החשוד, והעניין הציבורי שבהעמדתו לדין ... במסגרת אלו על הפרקליטות לשקול שיקולים רבים, תוך הענקת המשקל המתאים לכל שיקול, כך ששקילה עניינית של שני חשודים שענייניהם דומים (אך לא זהים), לא תניב דווקא החלטה זהה. תוצאה זו אינה מהווה בהכרח אכיפה בררנית" (ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל, 4.8.2008).

16. ועוד נפסק בעבר כי:

"הכלל הוא שכל עוד לא הסתבר שאי העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בפרשה פלונית נבעה מתוך שרירות או מתוך שיקולים פסולים, אין באכיפה חלקית כזו אף שהיא פוגעת בעיקרון השוויון כדי להצדיק ביקורת שיפוטית פולשנית בין בדרך של הוראה להעמיד לדין את יתר המעורבים ובין בדרך של השוואת מצבם של המעורבים שהועמדו לדין לאלה שלא הועמדו לדין" (ע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל, 10.3.2008).

17. המאשימה הסבירה כי התיק בעניינו של נאטור נסגר בעילה של חוסר בראיות מספיקות, נימוק

המהווה מטבע הדברים אבחנה מותרת. לצד המאשימה עומדת בשלב זה חזקת התקינות, אך כמובן שניתן יהיה לשוב ולעורר את הסוגיה בתום ההליך, ולאחר שתמונת הראיות כולה תיפרס בפניי.

סיכום

18. הטענות המקדמיות נדחות אפוא.

הוראות דיוניות להמשך הטיפול בהליך יינתנו בהחלטה נפרדת.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשפ"ה, 13 נובמבר 2024,
בהעדר הצדדים (בהסכמתם).